պականէն՝ թերևս կողմնակալ մեկնուին, սակայն Դաւրիժեցիի հեռաւոր վկայութենէն զատ ունինք նաև վկայութիւնը Սիմէոն գպիր Լեհացիի, որ 1608–1609ին կ. Պոլիս էր և մօտէն տեսած զայն: Ան կ'ըսէ թէ՝

«Եւ էր պատրիարգն Հայոց վարդապետ մի կեսարացի Գրիգոր անուն, խրթնագգի եւ խրատակրօն, առաքինի եւ արթասնեալ, յոյժ իմաստուն եւ հմուտ Հին եւ Նոր Կտակարանաց, ընդունող եւ պահեցող, որ բնաւ ամենեւին չուտեր միս եւ գինի ոչ ըմպեր, այլ չորապաք զանձնայն առուրան իւր անցուցաներ, բայց միայն ի շաբաթ եւ ի կիրակին ղուծաներ ի ևիւղ եւ ի պանիր, ի ձուկն, ի ձէր եւ ի ձու. եւ յաղուհացսն երկու օրն անգամ մի ճաշակեր:» (ՀՍ. 1831, էջ 469):

Տողեր՝ որոնք լիովին կը հաստատեն իր հղբօրորդւոյն ըսածները և միևնոյն ատեն կու տան իր կեանքին անարատութիւնը՝ որ իր նկարագիրին գլխաւոր գիծը կը կազմէր, մաքառող, կռուող և աննկուն նկարագիրին հետ՝ որ իր ծննդավայրը կը պարգևէր իրեն իբր բնածին չընորհ:

Իսկ իր հակառակորդներուն իրեն մասին ըսածները, չատ դիւրին է իր իսկական արժէքովը հասկնալ, եթէ աչքի առջև